

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακή, 28^η Φεβρουαρίου/ 13^η Μαρτίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ὡς Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας ἥτοι ὡς θρίαμβος τῆς ἀληθείας τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τῆς ἀναστηλώσεως ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς αὐτοκρατείας Θεοδώρας καὶ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μεθοδίου τῶν ἁγίων εἰκόνων, μαρτυρουσῶν τὴν ἔνσαρκον ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίαν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐωρτάσθη διὰ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὡς ὀρίζει ἡ Τυπικὴ καὶ Προσκυνηματικὴ διάταξις τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Ὡσαύτως ἐωρτάσθη διὰ θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν τῆς ἐορτῆς εἰς τὸ Καθολικόν, προεξάρχοντος καὶ πάλιν τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου (καὶ Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτᾶριος καὶ διακόνων καὶ τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου καὶ πολλῶν πιστῶν Ἑλληνοφώνων, Ἀραβοφώνων, Ρωσσοφώνων ἐντοπίων, ἄνευ δὲ προσκυνητῶν λόγῳ τῶν ἰσχυόντων εἰσέτι ἐλαφροτέρων μέτρων τοῦ covid-19:

Τῆς θείας Λειτουργίας ἀπολυθείσης ἤρχισεν ἡ λιτανεΐα τρεῖς περίξ τοῦ Ἁγίου Τάφου καὶ ἀνά τὰ προσκυνήματα καταλήξασα πρὸ τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου.

Ἐνταῦθα ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου τὸ «Συνοδικόν» τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς παραδίδεται εἰς τὸ Τριῶδιον, τὸ ὁποῖον μακαρίζει τοὺς εὐσεβεῖς Πατριάρχας, Ἀρχιερεῖς, Αὐτοκράτορας καὶ Ἱερεῖς, ἀγωνισαμένους ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ ἀναθεματίζει, ἥτοι παραδίδει εἰς τὸν θεόν τοὺς ἀρνητάς τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ τοὺς κηρύξαντας ἄλλας αἰρετικὰς διδασκαλίας.

Τῶν κωδῶνων κρουομένων, ἡ Πατριαρχικὴ συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησεν ὡς ἔπεται:

“Τοῦτο καὶ ἡμεῖς τὸ παρ' ἡμῶν πρόσλημμά τε καὶ φύραμα αἰσθητόν τε καὶ περιγραφτόν εἰδότες, εἰκονίζομεν καὶ προσκυνοῦμεν εὐσεβῶς καὶ τὴν αὐτόν ἐν παρθενίᾳ τεκοῦσαν καὶ τοὺς αὐτῷ τελείως εὐαρεστήσαντας. Τούτου τὰ τῶν παθῶν σύμβολα καὶ μάλιστα τὸν σταυρόν καὶ τιμῶμεν καὶ προσκυνοῦμεν ὡς τρόπαια θεῖα κατὰ τοῦ κοινοῦ πολεμίου», κηρύττει καὶ ὁμολογεῖ ὁ θεηγόρος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ἐκλαμπρότατε Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί Προσκυνηταί,

Σήμερον, Κυριακῇ Α΄ τῶν Νηστειῶν, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τοῦ σπουδαίου καί ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καί σεπτῶν εἰκόνων, γενομένης παρά τῶν ἀειμνήστων αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως Μιχαήλ καί τῆς μητρὸς αὐτοῦ Θεοδώρας, ἐπὶ Πατριαρχίας τοῦ Ἁγίου καί ὁμολογητοῦ Μεθοδίου.

Ἡ κατά τῶν εἰκονομάχων νικητήριος δύναμις τῆς Ἐκκλησίας ἀνεγνωρίσθη ὡς ὁ θρίαμβος τῆς ὑγιαίνουσας πίστεως τῶν Ὁρθοδόξων κατά τῶν πολεμίων αὐτῶν. Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν μεγάλων ἐγκρίτων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διατύπωσις δογμάτων τῆς ἀκριβοῦς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως διέσωσεν καί διεφύλαξεν τὴν ἱεράν παρακαταθήκην, τὴν ὁποίαν παρελάβομεν ἐκ τῶν μαθητῶν καί Ἀποστόλων τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἐνισχυομένη καί στερεομένη ὑπὸ τῆς θείας τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀναδυομένης ἐνεργείας καί ἀκούουσα εἰς τὰ ρήματα τοῦ Κυρίου: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11, 28). ἀνεδείχθη ὁ ἀσφαλὴς λιμὴν τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, δηλονότι οὐχὶ μόνον τῆς δογματικῆς, ἀλλὰ καί τῆς κατὰ χάριν δωρουμένης: «Αὕτη τοίνυν ἡ κατὰ χάριν δωρουμένη πίστις ἐκ τοῦ Πνεύματος οὐ δογματικὴ μόνον ἐστίν ἀλλὰ καί τῶν ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐνεργητικὴ», διδάσκει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων (ἴδε Β.Ε.Π. Τόμος 39^{ος} σελ. 64 § ΙΑ΄).

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ἡ ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἐπικαλεῖται ἐπὶ πάντας τοὺς θέλοντας προσκυνῆσαι τὸν Πανάγιον Τάφον καί τὰ λοιπὰ σεβάσματα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καί τῆς Θεοτόκου Μητρὸς Αὐτοῦ τὴν χάριν αὐτῶν. «Ἡ τῆς εἰκόνης τιμὴ ἐπὶ τό πρωτότυπον διαβαίνει», λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. Κατὰ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς τρόπον, ἡ προσκύνησις τῶν Ἱερῶν Σεβασμάτων [Προσκυνημάτων] μεταβαίνει εἰς τὰ θεῖα πρόσωπα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καί τῶν λοιπῶν Ἁγίων. «Πεσόντες προσκυνοῦμεν οὐ τῇ ὕλῃ, ἀλλὰ τῷ εἰκονιζομένῳ», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, (γονατίζοντες προσκυνοῦμεν ὅχι τὴν ὕλην τοῦ Εὐαγγελίου οὔτε τὴν ὕλην τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ τὴν μορφήν τοῦ Κυρίου).

Ἡμεῖς, κληρὸς καί λαός, συναχθέντες ἐν τῷ τόπῳ τοῦ σταυρικοῦ Πάθους, τῆς ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως ἐτελέσαμεν τό μέγα τῆς θείας Λειτουργίας μυστήριον, προσαγαγόντες οὕτως εὐχαριστήριον αἶνον καί δοξολογίαν τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: «Εὐόρταζε, πανηγύριζε ὁ Χριστῶνυμος λαός Κυρίου, βλέπων τὴν Ἐκκλησίαν καί πάλιν διαλάμπουσαν τό κάλλος τῆς θείας μορφῆς· ἦν θεός ὢν ἐφόρεσεν ὡς ἄνθρωπος διὰ τό σῶσαι ἡμᾶς» Ἔτη πολλά καί εὐλογημένη νηστεία. Ἀμήν”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς